

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXIV. évfolyam II. szám

2020. november

*„Isten mondja: Sírva jönnek, és fohászkodnak, mi-
közben vezetem őket...”*

Jeremiás 31:9/a.

Egyházunk 2020. évi jellegéje:

*„Csendesedjete el és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!”
Zsoltár 46:11*

Tervezett novemberi programjaink:

1-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai istentisztelet: Szeretet-közösség (1 Ján 1,1-10)**

8-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **A keresztyén egység titka (Jn 17,20-23)**

15-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Körzeti aratási hálaünnep Hecker Márton igehirdetésével.**

22-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Közösségben lenni Krisztus testével (1 Kor 10,16-17)**

29-én, **advent 1 vasárnapja** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet:
A szeretetből reménység fakad (Róma 13,9-21 EFO)

Rendszeres programjaink:

Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on,

Szerdán 17 órától **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)

Csütörtökön 17 órától **Bibliaóra** a Zoom-on

Csütörtökön 19 órától **„Órláng”** ifjúsági összejövetel (követhető a Facebook oldalukon)

Pénteken 7.30-tól **imakör** az imateremben

Pénteken 17 óra **bibliaórát** tartunk Hidason

Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett,
az istentiszteletet közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:
<https://www.facebook.com/pecsimetodista> Itt vissza is nézhetők az alkalmak.

Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az evangélikus imaházban.

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Média program

November 13-án pénteken **Örüljetek az Úrban mindenkor - Metodista félóra** műsor lesz a Kossuth rádióban 13 óra 30 perctől

Hónapindító ima

*Irgalmas Isten,
arra kérlek, hogy az egész napom a Te jelenlétedben teljen el!
Segíts, hogy a Te akaratodat cselekedjem, és jó bizonyosság legyek Terólad!*

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Születésnaposoknak

*Vezess minket a hit útján, az imádság útján.
Segíts, hogy imádsággal indítsuk el a napunkat, és
azzal is zárjuk le.
Add, hogy Téged keressünk, kérjünk, és meg is találjunk.
Add meg nekünk amire szükségünk van az
élethez.*

H.-G. Krabbe

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

Járványügyi intézkedések az egyházunkban

2020 ősz

A legutóbbi járványügyi hírek és a gyülekezetekből érkezett tapasztalatok alapján a metodista Egyháztanács úgy határozott, hogy néhány pontos ajánlást fogalmaz meg az egyháztagnak számára:

1. A koronavírus járvány egy valóságos veszély és kihívás mindannyiunk számára, aminek hosszabb távú jelenlétével kell számolnunk.
2. Meg kell tanulnunk a járványhelyzettel együtt élni, betartva az ezzel kapcsolatos állami rendelkezéseket.
3. Összejöveteleinken tartsuk be az egészségünk megóvását célzó szabályokat: zárt térben maszkviselés, másfél méteres távolság megtartása, érintés nélküli köszöntés.

4. Fontos, hogy a rendelkezések betartása ne a közösségi életünk elsorvadásához, hanem sokkal inkább a közösség gyakorlásának új formáihoz is vezessen.

5. Fontos, hogy hitünkkel és életgyakorlatunkkal bizonyosságot tegyünk ebben a sok félelemmel terhelt időszakban is.

6. A veszélyeztetett csoportok védelme nem szabad, hogy megosztottsághoz vezessen, fokozottan figyeljünk azokra, akik nem látogathatják rendszeresen az istentiszteleteket.

EGYHÁZUNK HONLAPJA: METODISTA.HU

***Megemlékezés édesanyámról,
Schauermann Menyhértnéről,
sokak Lizi néniéről***

„Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” II. Korintus 12:9

Szeretnék röviden megemlékezni szeretett édesanyánk hazameneteléről, akit 2020. október 6-án, két nappal 97. születésnapja előtt szőlített magához az Úr. Élete utolsó 7 hónapját ágyban fekve, teljes kiszolgálásra szorulva töltötte. E helyen is szeretném megköszönni feleségemnek, Mártinak hűséges, szeretetteljes, kitartó szolgálatát, amellyel megkönnyítette egyre nehezebben elviselhető helyzetét. Köszönjük minden kedves rokonunknak, ismerősünknek és különösen lelkészünknek, Kurdi Zoltánnak és feleségének, Erikának látogatásait, az úrvacsora megünneplését, amelyek mindig áldásos, édesanyám szavaival „felemelő” pillanatok voltak ebben a nagyon nehéz életszakaszban.

Ez alatt a testet-lelket próbára tevő 7 hónapban soha nem hallottam a türelmetlen „miért” kérdést. Imáiban mindig a hála, a bizalom és az alázatos kérelem hangján szólt Urához. Viszont egyre gyakrabban hangzott el: „meddig még Uram?”

Erre a kis megemlékezésre azért merem igénybe venni gyülekezetünk Hírlevelét, mert egyházunknak 1949 óta volt hűséges, szolgáló tagja, és a részvétnyilvántás nagy számából és szövegeiből látható, hogy sok ember hálával tekint vissza a vele való kapcsolatra.

Köszönjük Dr. Khaled László szuperintendens meleg hangú, szeretetteljes méltatását, amelyet egyházunk honlapján (Metodista.hu) jelentetett meg röviddel édesanyám hazamenetele után.

E helyen nem szeretném édesanyám életrajzát részletesen ismertetni, mert azt Hírlevelünk júliusi számában, az ő szóbeli közlése alapján készült szöveg formájában már közre adtuk. Rövid összefoglalásom nem akar - mert nem is tud - valamiféle objektív „fényképkészítés” lenni. Az a kép, amit én látok még az elválás miatti fájdalom, de a szeretet és a megértés lencséjének módosításait is magán viseli.

Édesanyám élete - különösen annak első része - rendkívüli csapásoktól volt terhes. Édesapámról - akivel 1940-ben kötöttek házasságot - mindig nagyon nagy szeretettel és tisztelettel beszélt. Boldog házasságuk azonban csupán négy évig tartott, de azt is megszakította a nyolc hónapig tartó frontszolgálat a keleti fronton, az akkori Szovjetunióban. Én két napos voltam, amikor behívták, és nyolc hónapos, amikor csodával határos módon hazatérhetett. Ennek az állapotnak 1944 nyarán szakadt vége, amikor ismét frontszolgálat következett, amiből már nem tért vissza. Édesanyám fájdalmát fokozta, hogy már sohasem tudtuk meg hol és mikor szakadt vége fiatal életének.

Amikor a szovjet hadsereg elfoglalta hazánkat, édesanyámat német nemzetisége okán, 1944 decemberében elvitték kényszermunkatáborba, a mai Ukrajnában lévő Donyec medencébe bányamunkára. Elmondása szerint a munkatábor szinte elviselhetetlen körülményei között kezdett épülni Istennel való személyes kapcsolata. A körülmények elviselésében az édesapámmal való újra találkozás reménye, és a nagyszülőknél hagyott három és fél éves gyermeke utáni vágy és aggodás adott újra és újra erőt. Amikor három és fél év fogság után testileg-lelkileg leromlott állapotban 1948 nyarán hazatért, itthon egy szétrombolt világot talált: a szülőfalu népességének 85 %-a kitelepítve (köztük édesapám szülei és teljes rokon-sága), a generációk óta lakott szülői házból szerettei kiebrudalva, édesapja (nagyapám) Groznijban eltemetve, férje (édesapám) nyomtalanul eltűnt valahol Kelet-Poroszországban.

E csapások közül édesapám elvesztése szinte halálos sebet ejtett lelkén, elmondása szerint azt kívánta: „bár a föld megnyílna alatta, és nyelné el”.

Ilyen előzmények után 1949-ben a Metodista Egyház döbröközi csendesnapiján adta át szívét az Úr Jézusnak. Meggyőződésem, hogy ekkor nem csak az örök élet számára nyert polgárjogot, hanem ezzel vált lehetővé, hogy folytatni tudja földi életét is. Az az erőforrás tette őt képessé

arra, hogy megmaradjon az én szerető édesanyámnak, aki élő hitével és szeretetével nem csak földi szükségleteimről, egyetemig tartó tanulmányaim feltételeiről gondoskodott emberfeletti erőfeszítéssel, de rávezetett és terelt a hit útjára is.

Isten mindig gondoskodott emberi segítőkéről is. Így nagymamámról, nagybátyámról és családjáról, akikkel egy nagy családként éltünk 1958-ig, Budapesten élő apai nagybátyámról, aki tanácsaival és egyéb módon is támogatott minket.

Édesanyám elmondása szerint édesapám elvesztésébe való végleges beleyugvás jelentette neki a legsúlyosabb küzdelmet. Ezek a próbák nem múltak el nyomtalanul életében, sok egészségügyi gonddal kellett megküzdenie, de az Úr erejére támaszkodva, és orvosi segítséggel túljutott ezeken is.

Az Úrban való megnyugvása tette lehetővé, hogy bár sok minden romba dőlt körülötte, és tört össze benne, élete alkalmassá vált arra, hogy az Úr szeretetét és békeességét mások felé is tovább sugározza. A nagy számú visszaemlékező (a legkülönbözőbb emberek részéről megfogalmazva) ezt a belső kisugárzást emeli ki a vele való kapcsolata emlékeként.

Életének talán legnyugodtabb szakasza 1981-ben kezdődött, amikor Hidasról eljőve nagymamámmal együtt összeköltöztünk jelenlegi lakásunkba. Itt éltünk együtt négy generációs nagycsaládban. Nagymamám még megérte ükunokáinak születését is. Egy-egy ünnepi családi étkezésnél volt, amikor öt generáció tagjai ülték körbe az asztalt.

A szoros családi élet áldásait, de feszültségeit is átéltük. A problémás helyzeteken mindig az Úrra épülő közös alap, a bocsánatkérés és a megbocsátani akarás képessége jelentett megoldást, és újra kezdési lehetőséget.

Amiben édesanyám élete hiteles példát adott, az a szeretet, a hűség, az önfeláldozásig menő szolgálat, a nyitottság és a kedvesség volt. Nem volt egy harcos alkat, inkább aggódó, és a lehetséges kimenetek közül inkább a problémásokkal számoló, ennek ellenére az Úrban bízva belevágott a szükséges feladatokba, amelyekből aztán szép eredmények születtek.

Hitéhez, és az általa választott egyházi közösségéhez szintén hűséggel és tevőleges felelősségvállalással viszonyult. Személyes hitéről mindenki vel teljes természetességgel beszélt. Így tette ezt, amikor munkahelyének személyzeti osztályán megfenyegették, és akkor is, ha bármilyen rendűrangú emberrel beszélgetésbe elegyedett. Lakásunkban gyakran fordultak meg nála iskolázottabb emberek, akik gyakran külön is leültek vele

beszélgetni, és utána sokáig emlegették e beszélgetések élményszerűségét. Fizikai gyengeségei ellenére az egyházi munkából nagymamával együtt mindig kivették a részüket: legyen az gyermek-istentisztelet tartás, imaház takarítás, vagy a gyülekezeti épület renoválásakor kőműves melletti segédmunka. Az egyházi szolgálat anyagi támogatása mindig prioritást élvezett, soha sem a maradék elv alapján történt. E téren is megtapasztalhatták az Úr hűségét. Ajtajuk mindig nyitva állt a legkülönbözőbb vendégek előtt. Csodálatos megtapasztalásaik voltak, hogy a nagyon kevés ételből is jól tudtak lakni a váratlanul érkező vendégekkel együtt. Ez akkor is így volt, amikor már együtt laktunk, és az ezzel járó kedves terheket már együtt viseltük, és együtt részesültünk azokból az áldásokból, örömekből, amik a vendéglátással együtt jártak.

Feleséggel és családommal együtt hálások vagyunk az Úrnak, hogy Ő volt az édesanyánk, nagymamánk és dédnagymamánk. Hálások vagyunk szeretetért, imáiért, tanácsaiért, figyelmeztetéseieiért és tevéleges segítségéiért, a család anyagi támogatásáért. Mártival együtt hálások vagyunk azért is, hogy az Úr megengedte, hogy otthon ápolhattuk (amiért nagyon gyakran szívből jövő köszönetet is mondott), és elmenetele perceiben foghattuk kezeit.

Élete hiteles példa volt azon az úton, amelyet családként az Úr segítségével szintén végig szeretnénk járni, hogy együtt lehessünk majd abban az örök hazában, amelybe hitünk szerint édesanyánk már eljutott.

HÁLÁS SZÍVVEL FIA, SCHAUERMANN M. HENRIK

Schauermann Menyhértné Lizi néni emléke lelkész szemmel

„Figyeljetelek életük végére, és kövessétek hitüket.” Zsid 13,7b

A fenti ige a hamis tanítások és hűtlen életek között elbizonytalanodó keresztyén gyülekezeteket bátorítja, hogy azokra figyeljenek, akik egész életükkel hitelesen támasztják alá szóbeli bizonyágtételüket, és őket kövessék a hitben, mert „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13,8) Azt is mondja az ige, hogy valamit be kell tudnunk mutatni az Ő változhatatlan szeretetéből és szentségéből életünk utolsó szakaszában is, hogy az utánunk jövőknek igazán segítségére legyünk. Vajon Lizi néni bemutatta? Sokan úgy látjuk, hogy igen. Hiszem, hogy volt egy olyan titka az ő mindvégig gazdagon gyümölcsöző, áldott életének, ami miatt

érdemes gondolkodni az Istennel és emberekkel való kapcsolatán, hogy átvehessünk valamit gazdag szellemi örökségéből.

Megható, ahogyan ma 60-80 éves emberek mesélik, hogy egykor milyen sokat kaptak Lizi nénitől a gyermekeknek tartott hidasi Bibliaórákon, még ma is emlékeznek rá. Időnként énekeljük – egy kicsit rá is emlékezve - azokat az énekeket a házikörökben, amiket még ő tanított hajdanán némelyik résztvevőnek. Ezzel betöltjük az idézett igevers első felét: *„Ne feledkezsetek meg vezetőitekről, akik Isten igéjét hirdették nektek.”* (Zsid 13,7a)

Lizi néni közelebről élete utolsó öt évében ismerhettem, amióta pécsi lelkész vagyok. Kétféleképpen köszöntem neki: „Kezét csókolom!” vagy: „Áldja meg az Úr Jézus, Lizi néni!” Ez utóbbit szerette inkább, és ilyenkor mondta: „Na ez az, amire szükségünk van!” Amikor már nagyon legyengült testileg-lelkileg, és kezét csókolommal köszöntem, csak ennyit mondott pajkos mosollyal: „Ne ezt, hanem a másikat!” Nála az áldás-kívánásnak súlya volt. Hosszú ideig megújuló életerejének, mindenki iránti kedvességének, szeretetének titka Isten áldása volt, amit szüntelenül keresett, újra és újra megtalált és nagyra becsült. Rengeteget gondolkodott igéken, igehirdetéseken, folyamatosan táplálkozott lelkileg, elmélyülten imádkozott mindenkiért, énértem és a szolgálatomért is rendszeresen, amikor csak találkoztunk. Tudott különbséget tenni a halott vallásosság és az élő hit dolgai között, s ha az utóbbival találkozott, nagyon tudott örülni. Halála előtt tíz nappal úrvacsorázott utoljára, ahol láthattuk, hogyan újul meg kissé testi-lelki ereje az úrvacsora után, hogy átélhessen még néhány fontos találkozást...

Sok mindenben látható, érzékelhető volt az áldás, ami rajta nyugodott. Például, mint gyülekezetünk korelnöke helyet foglalhatott volna az egymást nehezen megértő és elfogadó generációk idősebb táborában. Ehelyett összekötőkapocs volt inkább, akihez a fiatalok is vonzódtak, mert volt benne valami modernség, a szó jó értelmében haladt a korral, minden új ember és helyzet felé türelmesen, nyitottan, rácsodálkozóan. Ezért szívesen beszélgettek vele a fiatalok, keresték a társaságát, látogatták.

Talán mindannyiunk számára egyik legvágyottabb áldása és ígérete Istennek ez: *„Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te háza népe.”* Apcsel 16,31

Ennek illusztrációja, bizonyossága volt, amikor egy-egy istentiszteleten az igehirdetést követően imádkozott Lizi néni, azután a menyé és a fia, Márta, Heini, az unokája Tamás és a dédunokája Kristóf – négy generá-

ció képviselői a családból. Sokan szeretnék, ha egész családnk Jézus követője lehetne.

Nehezen élte meg azt a fordulatot néhány éve, hogy testi erőtlensége miatt már nem tudott érdemben bekapcsolódni otthon a háztartási munkákba, mert mindig is másokért élő, munkás, áldozatos élete volt. Szerette magát hasznossá tenni. A Bibliakörökben is arra törekedett, hogy valami olyat mondjon, amivel másokat épít, gazdagít. Szeretete, alázata és kedvessége által ez akkor is megtörtént, ha nem mondott semmi különöset.

Nagy gondot fordított a szíve tisztaságára. Amikor érezte, hogy a mindennapi életben előforduló bizonyos csalódások, elkeseredések erőt vehetnének rajta, s beárnyékolhatnák kapcsolatait, lelkipapozói beszélgetést kért, hogy lerakja terheit. Így újult meg a szeretetben, a megbocsátásra való képességben. Így a leggyengébb pillanataiban is őszinte hálával fordult Istenhez és a róla példászerűen gondoskodó Mártihoz, Heinihez, és újra és újra elmondta, hogy mennyire elégedett a helyzetével.

Amikor azon gondolkodom, hol is kapott alapot Lizi néni mindvégig állhatatos hite, miből táplálkozott folyamatosan szeretetet, reményt sugárzó lénye, akkor fiatalkori tűzkeresztségére gondolok, a szovjet munkatáborban eltöltött három és fél, szenvedésekkel teli évre. Sok tanulságos, érdekes történetet elmondott azokból a kemény időkből, melyekben egyszerre jelen volt az elképzelhető legnagyobb nyomorúság, nélkülözés, de valahogy Isten kegyelme, segítsége is. A neheze azonban számára még csak a lágerből való hazatérése után jött: férje, rokonai és házuk elvesztése valóban egy pusztító tűzvészhez hasonlítható, amiben szinte minden odavész. Ekkor szólította meg az Úr egy igehirdetésben a Miatyánk egyik mondatával: „*Legyen meg a te akaratom!*” Az ő helyzetében ezt kimondani egyszerre volt megsemmisítő és gyógyító. Kezdte elengedni az érthetetlen és elfogadhatatlan veszteségek miatti fájaldalmát, keserűségét, és elfogadni a Szentlélek vigasztalását és vezetését. Rájött, hogy nincs olyan teher, fájdalom, bűn, amitől ne lehetne szabadulni szerető Megváltónknak, Jézus Krisztusnak golgotai keresztnél. Az egyik kedvenc éneke, amit minden találkozásunk alkalmával énekeltünk így kezdődik: „*Fáradt vándor terheiddel jöjj, a keresztnél megpihenhetsz árva szív.*”

Lizi néni megtanult a Jézus Krisztussal való élő kapcsolatból táplálkozni a bizonytalan körülmények helyett, s ez olyan forrásnak bizonyult, ami haláláig nem apadt ki, s még mi is kapunk belőle, amikor rá emlékezünk. Valóban nagy űrt hagyott maga után, máris hiányzik. De gyászunk

fájdalma mellett ünnepelünk is, mert Ő már színről színre láthatja Jézus Krisztust, aki veszteségektől fájdalmas földi életében is gazdagon vigasztalta Belé vetett hite által, odaát pedig – hisszük - letöröl minden könnyet a szeméből. Legyen Lizi néni emléke áldott!

KURDI ZOLTÁN

Hála neked, Uram Jézus

Hála neked, Uram Jézus:
mindenért, amit megadtál,
mindenért, amit elvettél,
mindenért, amit megbocsátottál,
mindenért, amit megakadályoztál,
mindenért, amit megengedtél,
mindenért, amit megelőztél,
mindenért, amit ajándékkul adtál,
a miattam, helyettem, érettem,
hordozott keresztedért, és
a hajlékért, amit a mennyben
nekem elkészítettél.
El nem múló örök hála neked,
Uram Jézus, hogy engem is
szeretetedbe fogadtál!

ISMERETLEN SZERZŐ - INTERNET

Budakeszi Márta-Mária Otthon

A magyar Évi Konferencia 2019-ben határozta el, hogy a Budakeszi Márta Mária Otthon kerüljön fel a történelmi methodista emlékhelyek nemzetközi listájára. A kérelem befogadásra és támogatásra került: a hivatalos regisztrációs értesítést és az 562. sorszámú emléktáblát 2020. október 2-án kaptuk meg Budapesten. A budakeszi methodista központ, ahol idősek otthona, diákotthon, templom és gyülekezet működik, jövőre, 2021-ben ünnepli 100 éves jubileumát.

METHODISTA.HU

Tájékoztató az idei év 1%-os felajánlásairól

Köszönettel tájékoztatjuk mindazokat, akik az adójuk 1-1%-át egyházunk részére, és az egyházunk idősek otthona számára ajánlották fel.

A NAV közölte, hogy ennek eredményeként

a **Magyarországi Metodista Egyház 2443 fő felajánlása alapján 13.689.533,-Ft-ot**, kap, amely összeg a tavalyihoz képest 2.305.155,-Ft-tal több,

a **Márta Mária Alapítvány pedig 101 fő felajánlása alapján 624.194,-Ft-ot** kap, amely a tavalyihoz képest 91.348,-Ft-tal jelent többet.

Ezekre az összegekre az egyházunk és az idősek otthona fenntartása szempontjából nagy szükségünk van. Kérjük, hogy jövőre is ajánlják fel adójuk 1-1%-át egyházunknak és a Márta-Mária idősek otthona alapítványa javára.

Gyülekezeteinkben szolgáló lelkészek, teológusok

Ebben az évben elmaradt a COVID járvány miatt az Évi Konferencia, ahol - többek között - a lelkészek szolgálati helyeit is kihirdeti dr. Patrick Streiff püspök, így a szükséges elhelyezéseket nem a megszokott módon hirdette ki. Az új szolgálati helyekre a lelkészek költözése, és gyülekezeti beiktatásuk a nyár folyamán megtörtént.

Egyházunk vezetője: **Dr Khaled-Abdo László szuperintendens**

Budakeszi: Szuhánszky T. Gábor lelkész, **Márta-Mária Otthon**

igazgatója;

Szabados Sándor missziós munkatárs, iskolai hitoktató (Forrai)

Sopron misszió: Győri László önkéntes laikus misszionárius

Budapest-Pest: Sztupkai Kristóf helyi lelkész, **Scola Európa iskola** iskolalelkésze; **Kovács Donát** teológus hallgató

Budapest-Reménység gyülekezet **Vályi Györgyi** missziós egyházi személy

Budapest-Óbuda: Vigh Bence lelkész, **Forrai iskola** iskola lelkésze;

Dr. Szalai András missziós egyházi személy,

Vadászi Dániel teológus hallgató

Pásztor Zsófia iskolai hitoktató (Forrai),

Dombóvár: Hecker Márton lelkész

Kaposvár: : Gyurkó Donát Sámuel lelkész,
Farády Simon teológus gyakornok (Hetesen lakik)

Miskolc: Kovács Zoltán lelkész
Alsószolca: Erdei-Nagy László helyi lelkész

Nyíregyháza: Hajdúné Csernák Erzsébet lelkész
Debreceni misszió: Dr Khaled-Abdo László szuperintendens
felügyelő lelkész, Gulyás Zoltán laikus vezető

Pécs: Kurdi Zoltán lelkész

Szeged: Szuhánszki Tamás lelkész (próbaidőben)

Szekszárd: Dr Khaled-Abdo László szuperintendens felügyelő lelkész. Horváth Sándor laikus vezető

Szolnok: Szuhánszki István lelkész
Abony: Rafael István missziós munkatárs.

Nyugdíjas lelkészek:
Dr. Hecker Frigyes ny.szuperintendens,
Csernák István ny.szuperintendens,
Gyurkó József,
Szabó Andor,
Szabóné Papp Klára,
Sztupkai Mihály

Püspöki kitüntetés

Bern, Svájc - Amint arról tavasszal a meto-
dista.hu oldalon is hírt adtunk a március 15-i
állami ünnepünk alkalmából a miniszterelnök
előterjesztésére a köztársasági elnök határozatot hozott kitüntetés adományozásáról dr.
Patrick Streiff methodista püspök részére. A
Magyar Érdemrend lovagkeresztjének polgári
tagozata kitüntetést kimagasló egyházvezetői
szolgálata, valamint a magyarországi meto-
dista lelkészek képzése és a rászorulóknak megsegítése iránti elhivatottsága elismeréseként kapta az Egyesült Methodista Egyház Közép- és Dél-Európai
Centrálkonferenciájának püspöke. A kitüntetést végül október 5-én a
berni magyar nagykövet, Nagy István adta át személyesen a püspöknek,
akinek köszönő beszédét itt adjuk most közre.

„Nagykövet Úr! Nagy megtiszteltetés számomra megkapni a Magyar Köztársaság külföldi állampolgároknak adományozható legmagasabb elismerését. Számomra ez a Magyarországi Metodista Egyház kiváló szolgálatának elismerését jelenti, annak az egyháznak, amelynek immár 15 éve püspöki vezetője vagyok.

Magyarország egyike azon 16 országnak, amelyek a Közép-, és Kelet-Európa püspöki fennhatósága alá tartoznak. Rendszerint évente két alkalommal (kivéve az idei koronavírus járvány sújtotta évet) meglátogatom ezeket az egyházakat, felkeresem a lelkészeket és a laikus gyülekezeti tagokat, betekintek a sokféle szolgálatukba, és vezetek gyülekezeti alkalmakat. Büszke vagyok, hogy a kicsi, de nagyon aktív Magyarországi Metodista Egyház – az utolsó választáskor a legtöbb fiatal, magasan képzett taggal, és sok roma közösséggel rendelkező egyháznak bizonyult. Meg vagyok győződve, hogy az egyházunk alapítója, John Wesley örülne egy ilyen tipikusan metodista szellemiségű, élő mozgalomnak, amelyben a szellemi tudás élő hittel kapcsolódik össze, és gondja van a szegények támogatására. Éppen ezért hálával és alázattal fogadom Magyarország kitüntetését a magyar testvéreim naponta gyakorolt szolgálata nevében.

Amint azt a nyitó mondataimban megjegyeztem: én ezt a magas kitüntetést a Magyar Köztársasági Elnöktől a magyar metodista testvéreim szolgálatának elismeréséül kapom. Az Egyesült Metodista Egyház egy élő egyház Magyarországon, és én erre büszke vagyok. A korábbi szuperintendensünket, Csernák Istvánt az én elődöm nevezte ki. Ő vezette azt a megújulási folyamatot, amelyben egy fiatalabb generáció vette át a vezetést minden szinten az egyházban. Így vált lehetővé, hogy én egy fiatalabb lelképásztort, Dr. Khaled László lelkészt nevezem ki szuperintendensnek 2016-ban. Ez a megújulás abban is megnyilvánult, hogy az addig inkább kegyes, a kommunista rezsim miatt befelé forduló egyház kinyílt, és közeledett az igazi metodista szemlélethez, aktívan bekapcsolódott a társadalom életébe. Jó példája ennek az új társadalmi aktivitásnak, hogy sok roma gyülekezet alakult, amelyek részben vegyes közösségek, részben pedig kizárólag roma tagjai vannak. A metodisták az iskolai nevelésben is megjelentek.

Az Egyesült Metodisták továbbra is szolgálni fogjuk Magyarország népét, legyenek az állampolgárok bármilyen háttérűek, Krisztus tanítványaiként igyekszünk a társadalom javát szolgálni, és szolidáris kapcsolatokat is kiépíteni az ország határain túl is.

Hálával tartozom a Magyarországi Metodista Egyház és szolgálatának a magas elismeréséért.”

DR. PATRICK STREIFF PÜSPÖK
FORDÍTOTTA KERNER NÓRA

Boldogmondások: Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek

Az irgalmasság áldása

Abban, amit az *ötödik boldogmondás* fejez ki, alapvető jelentőségű az Isten kegyelme és az emberi kegyelem belső összefüggése. A Lukácsnál található mezei beszédben - amely sok tekintetben a hegyi beszéd ellenpontját ábrázolja - az alapmondat, amelyre az egész épül, a következőképpen hangzik: „Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas” (Lukács 6:36) Itt Isten irgalmassága nem csak minta, vagy példa Jézus tanítványainak viselkedése számára. Nem, az ő irgalmasságuk csak Isten irgalma révén nyer alapot, és válik lehetővé. Mivel ők ezt megtapasztalták, így válnak alkalmassá az embertársaik iránti kegyelmes magatartásra.

Azonban nem fordított módon érvel-e Jézus az *ötödik boldogmondásban*? Mert itt az a kifejezés szerepel, hogy: „*Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek*”. Az itt található személytelen megfogalmazás, hogy *ők irgalmasságot nyernek*, a tulajdonképpeni kijelentés tiszteletteljes körülírását jelenti: *Isten fog megkönyörülni rajtunk*. Ezzel viszont a boldognak mondottak részére ígért irgalmasság nem válik-e az Isten irgalmának feltételévé? Az indoklás logikája ezzel viszont pont fordítottja lenne a mezei beszédben lévő mondat logikájának, vagy nem így van?

A Mátéban lévő ige megfogalmazása azonban nem az ok és az okozat egyirányú sorrendjére céloz. Ezt nagyon szépen a Miatyánk *ötödik kérésével* lehet megvilágítani: „És bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.” (Máté 6:12) Felületes olvasáskor itt is az a benyomásunk keletkezhetne, hogy az imádkozók megbocsátásra való készségüket példaként, és jutalomra méltó előteljesítésként

mutatná be Isten előtt, arra ösztönözve Őt, hogy nekik is megbocsásson. Ez azonban hamis felfogás. Hiszen Jézus a Máté evangéliumában még egyszer foglalkozik ezzel a témával, nevezetesen a kemény szívű adósról szóló példázatban (Máté 18:21-35). És ott egészen egyértelműen hangzik el: a megbocsátásra és az irgalmasságra való képességünk alapja Isten megbocsátása és irgalmassága. Itt egy termékeny kört fedezhetünk fel: egyrészt Isten lénye és cselekedetei, másrészt a megfelelő emberi magatartás között. Azok az emberek, akik megtapasztalják Isten irgalmasságát lesznek képesek arra, hogy maguk is irgalmasságot gyakoroljanak. Azonban fordítva is érvényes aztán az, hogy: azok az emberek, akik megnyitják szívüket mások számára, és megértést tanúsítanak azok nehéz helyzete iránt, azok élete elég tág és nyitott arra, hogy Isten megértő és gyógyító odafordulását megtapasztalják. Ebben van a könyörületes magatartás áldása.

DR. WALTER KLAIBER: ÚTMUTATÓ A BOLDOGSÁGHOZ
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

„*Bűn és bünhődés*”

*Mert az ÚR igéje igaz, mindent hűségesen cselekszik.
Szereti az igaz ítéletet, az ÚR szeretetével tele van a föld.
Zsoltárok 33:4-5*

Elbúcsúztam az egyetlen hozzátartozótól, aki ott maradt még a frissen leszúrt fejfánál, hogy szegénységéből adhasson valamit a sírásóknak, aztán indultam kifelé, lassú lépésben, mintha még mindig a gyászkocsi előtt ballagnék.

Valahogy nem megy ilyenkor a sietés. Az idő megáll a süppedt hantok fölött, a délutáni szürkesség pedig közelebb hozza a távolvalót. A bukszusok és tuják fanyar illatú ágaikkal arcomba nyúltak.

Már jó ismerősök a betűk s nevek a márványon és a korhadó fejfákon. Mégis újra és újra el kell olvasnom őket.

Az egyik fordulónál néhány kókadt orgonabokor mögül félrebillent műköszobor s két kisfiú meredt rám. Mindhárman idevalósiak. A javából. Ide, a külváros külvárosának legvégére. Olyanok a gyerekek, mint a törött kezű, ferde szobor, ami az Emberfiát ábrázolná. Emberek fiai: kopottak,

7-8 évesek. Itt-ott már megkarcoltak, talán töröttek is. Errefelé „srácok” a nevük.

A nagyobbik hátrakapja maszatos kezét. Látom, virágot dugdos vézna háta megett. Azt is, hogy sírről szedte. A kisebbik az Emberfia csonka keze mellé húzódik. Ott keres menedéket, ahol valóban van, csak éppen nem tudja.

- A sírről szeditek?

A nagyobbik felé nyúlok, hogy arcát a délutáni szürkéségből kiemeljem, de úgy kapja el fejét, ahogy pofon elől szokta: állati gyorsasággal. Csak a sokszor rugdalt kutya tud így kitérni a lendülő láb elől.

- Mi lesz most, gyerekek?

- Ne szóljon az őrnek - könyörög a kisebbik.

- Eladjátok?

A nagyobbik hevesen rázza a fejét. Érzem: ez a mozdulat belülről jön. De megint csak a kisebbik szól:

- Á! - s fény csillan a szemén.

- Akkor minek téptek le? Mit csinálnátok, ha észrevennétek, hogy édesanyátok sírjáról gyerekek tépik a virágot?

Most a kisebbik húzza fel a vállát: nem válaszol. Végre a nagyobb is megszólal:

- Megbunyóznánk.

- Legalább őszinte vagy. Azért áruljátok el, minek téptétek le?

Egyásra néznek. Úgy emelgetik a lábukat, mintha jégen állnának meztláb.

- Nekem megmondhatjátok!

- Nem bánt? - mered rám a nyurgább.

- Hát bántalak?

- Nem mond meg az őrnek? - néz rám cipőgombszemével.

- Nem.

- Becsszó?

- Becsszó.

- Margit-napra visszük.

- Ki az a Margit?

Újra nagy csönd. A halottasház mellett koppan a léleklarang. A Duna felől jön, és ráül a szél. Néhány levél fölperdül. Egyik a kisebbik vállára ült, aztán fölroppent, és úgy száll el, mint a lepke. A tornacipő-torzók

ide-oda kopognak az avarban. Végre a kisebbik fiú kiböki, de a nagyobb-
ra pislog:

- Anyunak.

Összeszorul a torkom, és valami nedves fátyolon átlátom őket.

- Anyátoknak visztek virágot... sírról? Nevenapjára éppen sírről loptok
neki?

A pöttömnek legörbül a szája széle, s a törött Jézus-kézre dülve hü-
pögi:

- Jancsi mondta.

Jancsi nagyot nyel. Alig tudja kinyögni:

- Kértünk Molnár úrtól, de nem adott, pedig mennyi virágja van a
kertben!

- Miért nem spóroltatok?

- Miből? - csudálkozik rám Jancsi.

Ez igaz. Miből? „*Ha nincs kenyérük, egyenek kalácsot*”, jut eszembe a
francia királyné mondása. Ugyan miből?

- Gyorsan dugjátok vissza ezeket a virágokat! - keseredem rájuk, meg
az egész világra.

Jancsi tétován dugdossa vissza a letépett szálakat. A kicsi is segít. Szép
kis kupacot lapogat köréjük maszatos kezével. Zsebemben kotorok. Alig
tudom rendbe szedni a szavakat.

- Itt van. Ezen vegyetek pár szálat édesanyátoknak.

Csak néznek.

- Itt van, na, kimentek a kispiacra, és ott vehettek.

Jancsi tétován nyúl a kezem felé. Aztán elveszi, s lódulnak is.

Nézek utánuk, mint aki mélységbe bámul, és fogózkodnia kell, hogy
ne szédüljön.

Jancsi a nagy útról visszafordul. Szó nélkül, lesunnyadt fejjel jön.
Visszafelé. Amikor elibém áll, és rám néz, inkább érzem, mint látom,
hogy könnyes a szeme. A megtöppedt árnyak ott kavarnak a dudvák és
a lyukas harisnyása körül.

- Üssön pofon.

- De...

- Üssön pofon!

Mégis jól hallottam...

- Miért üsselek pofon?

- Csak! Üssön pofon!

Valami elzsibbadt bennem. Érzem, a legnagyobb jót tenném veled, de nem tudom megütni.

- Nem ütlek pofon, Jancsi, eridj szépen haza.

Várt egy szemrebbenést, aztán sarkon fordult, és belegázolt a sírok között a gazba. A kisebbik ott várta az út végén.

Aztán mentek. A temetőkapu felé. Én lassan utánuk. Még láttam, hogy a temetőkapu előtt megálltak, és valamit beszéltek. Én is megálltam. Kis alakjukat szívta befelé az alkonyat.

A kisebbik egyszer csak felágaskodott, és pofon ütötte a nagyobbat. Hallottam? Nem - éreztem a csattanást. Egészen belül.

Vártam.

Jancsi mintha bólíntott volna öccse felé. Pillanatig álltak még, aztán szorosan egymás mellett kifordultak a kapun.

GYÖKÖSSY ENDRE: MAI PÉLDÁZATOK
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

Egyszerű feladatok

A király így felel majd nekik:

Bizony mondom nektek, valahányszor megtettétek ezeket akár csak egy-egy is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg. (Mt 25,40)

Gyülekezetemben sokféle módon szolgáltam. Néhány feladat bonyolult volt, és sok készülést igényelt; voltak látványosabbak, és meg is dicsértek érte. Legutóbbi feladatomban egyszerű volt. Pelenkacsomagokat vettem le a polcokról, két kosárba tettem őket, majd felvittem a lépcsőn a várakozó teherautóhoz. A pelenkákat olyan fiatal szülőknek adták, akik azt nem tudták volna megvásárolni. Mindent elsöprő öröm járt át, tudva, ha csak egy pillanatra is, de egy kisbaba sírása el fog csendesedni, egy kis teher lekerül a szülők válláról, és Isten elégedett lesz.

Hiszem, hogyha szeretettel nyújtjuk kezünket egymás felé, és tördünk egymással, akkor tettekre váltjuk az evangélium üzenetét. Ha Krisztus követésére és szolgálatára szánjuk az életünket, akkor ez első látásra ijesztő lehet. Vajon olyat kell majd tennem, ami meghaladja a képességeimet? Ám ha őszinte az odaszánásunk, számtalan módot felfedezünk majd, ahogy Isten képes használni bennünket Krisztus ügyének előmozdítására. S azt is átéljük, hogy az igazi áldás az adásban rejlik. Még

a legegyszerűbb cselekedetünk is valóságossá teheti Isten szeretetét ebben a világban.

Istenünk, mutasd meg az apró feladatokat, melyekkel ma egy kicsit könnyebbé tehetjük mások életét. Ámen.

Mit tehetek ma Istenért és másokért?

ROBERT SOROZAN (PENNSYLVANIA, USA)

Előbb higgy

Aki bűnbocsánatot és Istennel való megbékélést szeretne, az ne mondja azt a szívében: „Előbb meg kell tennem ezt vagy azt. Előbb le kell győzöm minden bűnt, meg kell szabadulnom minden rossz szótól és cselekedettől, és az emberekkel jót kell tennem.” Vagy: „Előbb templomba kell járnom, részesülni az úrvacsorában, gyakrabban hallgatni igehirdetést, és többet imádkozni.” – Ó jaj, te teljesen elvagy tévedve! Nem ismered Isten igazságosságát, mégis megpróbálsd saját igazságérzetedet az Istennel való megbékélés előfeltételeként beállítani. Nem tudod, hogy amíg nem békéltél meg vele, addig csak is vétkezni tudsz? Ezért mondod: „Előbb meg kell tennem ezt vagy azt, azután fogok csak hinni”? Nem előbb higgy! Higgy Jézus Krisztusban, mert ő bűneid bocsánata. Előbb rakd le ezt a jó alapot, utána sikerülhet minden más.

JOHN WESLEY; BREVIÁRIUM (SZEPTEMBER 27.)

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

Dr. Petick Streiff püspök kitüntetését
Magyarország berni nagykövete adja át

Egyházunk lelkészei

